

Co oči nevidí, to duši nebolí

Věděla jsem, že každý stín má určitý tvar, ale netušila jsem, že dokáže také mluvit. Teda alespoň doufám, že se mi to jen nezdá. Kdybych se komukoliv svěřila, jistě by na mě zíral, jako bych právě utekla z Bohnic a cestou si stihl dát ještě tři kafe. Vlastně si ani nepamatuju den, kdy jsem prvně vnímala stíny hlouběji. Přijde mi to jako naprosto přirozená schopnost.

Procházím uspěchanou Plzní. Atmosféra je tak napjatá, že víc už by se natáhnout nedala. Cestou ze školy si všímám lidí kolem sebe. „Tak ráda tě vidím, Emilie!“ vyjekne dívčina procházející kolem jiné. Zvláštní. Její stín tvrdí něco jiného. Zaměřím se na něj. „Co tady zas dělá ta otravná vlezdoprdel?!“ povídá. Ta holka očividně zvládá skvělou přetvářku. Nicméně to dovede skoro každý, neznám nikoho jiného, kdo by uměl nahlédnout za úkryt, za zdvořilostní masku. Já slyším obojí, opravdové stíny i jejich úkryty, to, co je doopravdy a co se nastavuje. Umím mezi jejich jazyky překládat. Mohla bych dělat tlumočnici, kdyby o to někdo stál.

Často uvažuji, co by se stalo, kdyby lidé neměli možnost své myšlenky ukrýt? Opravdu by mě zajímalo, jak by všechny vztahy dopadly, kdyby si lidi navzájem „překládali“ své stíny. Dokáže jim někdo rozumět tak jako já? Možná jde jen o to CHTÍT. Nevědomost mě ničí. *Mám pocit, jako kdybych byla zamčená v kleci – vidím svět kolem sebe, ale nemůžu se ho dotknout.*

Stavím se v obchodě. Sotva vejdu do dveří, vrazí do mě nějaký pán. „Neumíš čumět, ty blbá krávo!?“ houkne. Nevím, co na to říct. „Nezlob se, měl jsem těžký den, tohle byla poslední kapka,“ šeptá jeho stín omluvně. Vyběhnu ven a spatřím chlapce, poblíž přechodu. Pozoruje mě. Zkouším nahlédnout do jeho stínu, ale... nějak to nejde. Nejspíš jsme od sebe daleko.

Už sedím v autobuse. Konečně klid. Nikdo na mě nemluví, nic nechce. Můžu jen v klidu sedět a začíst se do knihy. To je zase můj úkryt. Každý ho potřebuje, aby na chvíli vydechnul a mohl dál pokračovat v každodenním shonu. Všímám si páru naproti, sedí vedle sebe, ale mlčí. Úkryty mlčí, stíny křičí. Chlapec opakuje: „Nevím, co si mám myslet. N-nevím, co si mám myslet.“ Je zmatený, bojí se komunikovat – další z problémů společnosti. Dívčin stín ječí: „Nechci ho zranit. Nemůžu! Třeba to nějak půjde, i když už to necítím.“

Dívka se nahne k chlapci a vyřkne: „Miluju tě.“ Jsem v šoku. Chlapec očividně taky, jen se nejistě pousměje a jeho stín doufá, že na sobě nedá nic znát. Přijde mi to opravdu smutné. Proč spolu ti dva ztrácejí čas? To nejcennější, co máme a můžeme věnovat.

Zase ten kluk! Nastupuje, rozhlíží se, ale sedne si hned dopředu. Škoda. Touha přisednout si blíž je silná. Zoufale mu chci porozumět, tak moc mě zajímá, jaké jádro se nachází v jeho úkrytu a proč zrovna jazyk jeho stínu nedokážu rozklíčovat.

Možná je lepší a bezpečnější, že lidé stínům nedokážou porozumět. Ráda bych věděla, proč zrovna já to dokážu. Je to prokletí? Dar?

Jsem unavená. Vyčerpaná. Máma mě zavolá k večeři, zvednu se a přisednu ke společnému jídlu. Rozumím i stínům své rodiny. Oni to nevědí, neodvážila jsem se svěřit, přijde mi nefér, že nemají stejnou možnost. Ale mě hřeje skutečnost, že skoro pokaždé, když ke mně nebo sobě promluví, to myslí vážně i jejich stín. Není právě tohle kouzlo rodiny? I když... každý nemá to štěstí.

Po jídle brouzdám na sociálních sítích, kde každý druhý závisí na počtu lajků a odběrů. Smyslem

populace se stala popularita. Nestačí úspěch, kterého vážně dosáhli, chtějí pořád víc a víc. Nikdy nejsou spokojení. Přímo ukázkový příklad rozežranosti... Sami jsou takový, rozežraní a nenažraní, a nevěšili si, že to rozežírání jejich zdravý rozum a pud sebezáchovy. Častokrát jsme schopní pro cizí obdiv udělat COKOLI. Není škoda, že nežijeme v realitě, ale čekáme u monitorů na uznání pro zdání, co se snažíme vyvolat? Na sítích jsem slepá jako každý. Na sítích jsou jenom úkryty, žádné stíny. Možná někdo občas stín vypustí, ale nedá se to poznat, odlišit, jazyky se splétají a matou. Na sítích nedovede nikdo odhadnout, jestli se dotyčný či dotyčná chová upřímně, co si vážně myslí a chce. Ani já to nedokážu.

Odložím telefon a skoro okamžitě se přesouvám do říše snů. Ráno vstanu poměrně brzy. Rozhodnu se projít se psem k řece. Cestou vypínám mysl a skoro nevnímám své okolí. Periferní vidění a štěknutí psa mě upozorní, že se k nám blíží nějaká osoba. Jde o toho chlapce, toho, co se pořád vrací a já v něm neumím číst. Může být zhruba v mém věku. Ráda bych se s ním dala do řeči, ale taky mám strach. Ani nevím z čeho. To nedává moc smysl, že? Ale není divu. Život nás naučil nevěřit ostatním. Je to způsob, jak ochraňujeme vlastní duše. *Když už totiž někdo vaší duši otevře dveře, zavře jí je ve chvíli, kdy vejde dovnitř, a zamkne na několik zámků.* Proč se pořád potkáváme, uvažuji, proč na toho kluka pořád někde narážím? Vždycky když se chci dostat blíž, abych měla možnost přechíst si jeho tajuplný stín, zmizí. Jako by se ani nikdy neobjevil. Zvláštní.

„Nemusíš se bát, já tvé duši před nosem nezabouchnu,“ začne ke mně zčistajasna promlouvat. Slyším dobře? Ten kluk na mě sám od sebe mluví, a dokonce i vidí MŮJ stín, rozumí jeho jazyku!

„Ano, přesně tak,“ potvrzuje moji domněnku.

„Co to znamená?“ ptám se nahlas.

„Už dlouho pátráš po odpovědi na svou otázku,“ vyloží karty stůl. „Můžu tě ujistit, že jsi byla obdarována, nikoliv prokleta.“ Než pokračuje, odmlčí se.

„Dám ti na výběr,“ promluví konečně. Napětím skoro ani nedýchám. „Buď mě chytíš za levou ruku a staneš se tou, kdo daru využívá, aby urovnával konflikty. Nebo mi dáš pravou a staneš se tím, kdo je naopak rozdmýchává. Anebo se dotkneš mého čela, o dar přijdeš a budeš volná.“

Na chvíli jakoby zmrznu a hlava mi jede na plné obrátky. Chci udělat správnou věc. Byla by škoda tento jedinečný dar jen tak zahodit... Ale co když ne? Co když by to bylo osvobození? Zhluboka se nadechnu, sebejistě se klukovi podívám do jeho klidných očí a vložím svou ruku do jeho levé. Najednou mě od hlavy až k patě pohltní jakási nadpřirozená síla. Rázem upadám do mdlob.

Psí čenich mě vrátí do reality. Rozhlédnu se. Chlapec nikde... Vstávám a vyrážím mezi lidi. Oba jazyky slyším hlasitěji než kdykoli jindy. Dva světy, které mě dřív mátly, mě teď vedou. Mám tu jasné poslání. Jakmile vycítím „hořící“ stín, vím, že volá o moji pomoc a že ji mohu nabídnout.

Tlumočnice.

Vtáhnu stín do svého chladivého vnitřka. Utiším ho a vrátím. Pomůžu mu se znovu nadechnout. Pak už je na každém člověku, zda ho nechá ve svém úkrytu, nebo mu dopřeje volnost. A já... já už nebojuju, jen naslouchám. Cítím, že to, co dělám, má smysl. *Začala jsem svět chápat. Přijímat.*

Od toho rána bylo VŠECHNO jinak.